

Sygn. akt: I C 1794/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Banaszewska
Protokolant:	Starszy sekretarz sądowy Monika Nalewajk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 lutego 2019 roku w S.

sprawy z powództwa(...) K.,

przeciwko S. T.,

o zapłatę

oddala powództwo

Sygn. akt I C 1794/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) K. pozwie przeciwko S. T. domagał się zasądzenia kwoty 766,99 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto, domagał się zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu żądania powód podniósł, że wierzytelność dochodzoną pozwem nabył na skutek umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 4 kwietnia 2018 roku z (...) Sp. z o.o. w W., na podstawie której stał się następcą pierwotnego wierzyciela uzyskując wierzytelność, której podstawą była zawarta przez pozwanego i (...) Sp. z o.o. w W. w dniu 21 listopada 2017 roku umowa kredytu gotówkowego/pożyczki gotówkowej o nr (...). Powód twierdził, że pozwany nie wywiązał się z przyjętych na podstawie umowy z dnia 21 listopada 2017 roku zobowiązań, wobec czego wierzyciel pierwotny najpierw wypowiedział tą umowę, a następnie zawiadomił pozwanego o cesji wierzytelności wynikającej z tej umowy na rzecz powoda. Powód twierdził, że na skutek zawartej umowy przelewu wierzytelności nabył wierzytelność w stosunku do pozwanego, na którą składały się kwoty: 600 złotych tytułem należności głównej wynikające z niespłaconego kapitału udzielonej pożyczki, 33,37 złote tytułem należności odsetek umownych liczonych przez powoda od następnego dnia po dacie cesji tj. 4 kwietnia 2018 roku do dnia poprzedzającego złożenie pozwu od kwoty należności głównej, 23,69 złotych tytułem odsetek umownych i karnych naliczonych przez zbywcę do dnia 5 marca 2018 roku, 109,93 złote tytułem kosztów windykacji naliczonych przez zbywcę zgodnie z zawartą umową do dnia cesji wierzytelności.

Pozwany S. T. zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawił się na termin rozprawy, nie usprawiedliwił swoje nieobecności, nie złożył odpowiedzi na pozew i nie zajął żadnego stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód (...) w (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. w dniu 13 lutego 2018 roku zawarła umowę ramową przelewu wierzytelności, której przedmiotem były wierzytelności pieniężne przysługujące zbywcy wynikające z umów pożyczek. Zgodnie z zawartą umową zbywca przedstawiał miał nabywcy cyklicznie, nie rzadziej niż dwa razy w miesiącu, ofertę sprzedaży wraz z wykazem wierzytelności przeznaczonych do przelewu. Nabywca po analizie oferty podejmować miał decyzję co do ich zakupu. W dniu 4 kwietnia 2018 roku strony zawarły porozumienie nr 3 do umowy przelewu wierzytelności z dnia 13 lutego 2018 roku. Przedmiotem tego porozumienia były wierzytelności pieniężne wskazane w załączniku nr 1A do porozumienia. Szczegółowy wykaz danych dotyczących wierzytelności przysługujących zbywcy wobec dłużników stanowić miał załącznik nr 1B do porozumienia. Załącznik ten obejmował miał dane poszczególnych wierzytelności i dłużników określające co najmniej: numer umowy, datę umowy, datę wymagalności wierzytelności, imię, nazwisko, PESEL dłużnika, dane kontaktowe, kwoty kapitału (należności głównej), kwoty należności ubocznych, w postaci odsetek umownych, także za opóźnienie, odsetek ustawowych, także za opóźnienie, prowizji, kosztów naliczonych przez zbywcę.

(dowód: umowa ramowa przelewu wierzytelności k. 6v-7v, porozumienie nr 3 k. 8, potwierdzenie zapłaty ceny k. 15)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd w sprawie niniejszej wydał wyrok zaoczny, albowiem pozwany S. T. zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawiał się na termin rozprawy i nie wypowiedział się co do żądań pozwu. W myśl przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Wydanie wyroku zaocznego nie zwalania więc sądu od badania roszczenia pod kątem jego zgodności z prawem. Sąd Najwyższy w stanowisku wyrażonym w wyroku z dnia 31 marca 1999 roku (I CKU 176/97, LEX nr 37430), podkreślił, że domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest zawsze rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania.

Stan faktyczny w sprawie został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową. Przytoczone przez powoda okoliczności stanowiące uzasadnienie pozwu budzą – w ocenie Sądu - uzasadnione wątpliwości w świetle przedstawionych przez niego dowodów.

W myśl przepisu art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością na nabywcę przechodzą wszelkie związane z nią prawa, a w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Na skutek zawarcia umowy cesji wierzytelności stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. Tym samym legitymacja procesowa czynna przysługująca do tej pory cedentowi przechodzi na cesjonariusza, który zyskuje szczególne uprawnienie do występowania w charakterze strony w konkretnym procesie w stosunku do konkretnego podmiotu. Warunkiem uzyskania tego uprawnienia jest wykazanie przez cesjonariusza skuteczności cesji konkretnej wierzytelności, a zwłaszcza wykazania istnienia i wysokości danej wierzytelności.

W warunkach niniejszej sprawy jako niewątpliwy uznać należy fakt zawarcia przez powoda i (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowy ramowej przelewu wierzytelności i sporządzenia w dniu 4 kwietnia 2018 roku Porozumienia nr 3 do tej umowy, jednakże w oparciu o te dokumenty nie sposób przyjąć, że doszło do skutecznego przelewu na rzecz powoda wierzytelności opisanej w pozwie.

Umowa z dnia 13 lutego 2018 roku zawarta przez powoda z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. ma ramowy charakter i zgodnie z jej treścią strony umowy w porozumieniach zawartych wg wzoru porozumienia

stanowiącego załącznik do umowy miały dokonywać cesji wierzytelności. Powód przedłożył porozumienie nr 3 do umowy ramowej, które zgodnie z twierdzeniem pozwu stanowić miało dowód na istnienie po stronie powoda legitymacji procesowej czynnej. W oparciu o to porozumienie nie sposób stwierdzić jakie wierzytelności były przedmiotem cesji i czy była to również wierzytelność jaką cedent miał wobec pozwanego. Zwrócić należy uwagę, że strony umowy ramowej w samym porozumieniu nr 3 do tej umowy wskazały, że szczegółowy wykaz danych dotyczących wierzytelności przysługujących zbywcy wobec dłużników miał być zawarty w załączniku nr 1B do porozumienia. Załącznik ten obejmować miał dane poszczególnych wierzytelności i dłużników określające co najmniej: numer umowy, datę umowy, datę wymagalności wierzytelności, imię, nazwisko, PESEL dłużnika, dane kontaktowe, kwoty kapitału (należności głównej), kwoty należności ubocznych, w postaci odsetek umownych, także za opóźnienie, odsetek ustawowych, także za opóźnienie, prowizji, kosztów naliczonych przez zbywcę. Takiego załącznika powód nie przedłożył, przedłożył zaś wyciąg z listy dłużników. Nie został on przez nikogo podpisany, a jedynie poświadczony za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda będącego radcą pewnym. Nie sposób więc ustalić na jakiej podstawie, kiedy i przez kogo został on sporządzony. W opisie widniejącym na dole tego wydruku znajduje się jedynie zapis, że dokument ten został wygenerowany elektronicznie z bazy danych zawartych na nośniku CD stanowiącego załącznik do umowy cesji wierzytelności z dnia 4 kwietnia 2018 roku.

Na przedłożonym wyciągu z listy dłużników widnieją obok danych strony umowy z dnia 4 kwietnia 2018 roku, imię i nazwisko pozwanego, jego adres, identyfikator dłużnika, numer dokumentu (...), data wymagalności – 21 grudnia 2017 roku, kwota do zapłaty - 600 złotych. Dane te są o wiele węższe, niż te które zgodnie z treścią porozumienia z dnia 4 kwietnia 2018 roku miały znaleźć się w treści załącznik nr 1B. Nadto, powód w uzasadnieniu pozwu twierdził, że na kwotę objętą żądaniem pozwu obok należności głównej – 600 złotych, składają się również naliczone przez zbywcę: kwota 23,69 złotych tytułem odsetek umownych i karnych oraz 109,93 złote tytułem kosztów windykacji. Tymczasem kwot tych nie wskazano w treści opisywanego wydruku.

Powód w uzasadnieniu pozwu domagał się, aby Sąd w trybie art. 248 k.p.c. zwrócił się do cedenta m.in. o złożenie wyciągu z listy wierzytelności będących przedmiotem umowy cesji, ale w ocenie Sądu wnioszek taki nie zasługiwał na uwzględnienie. Strona powodowa, której przedmiotem działalności jest obrót wierzytelnościami, występując do sądu z pozwem przeciwko pozwanemu powinna była zgromadzić dokumenty niezbędne do wykazania zasadności swojego roszczenia i dołączyć je do pozwu, a nie zwracać się o nie do cedenta (lub zobowiązywać do tego Sąd). Powód jako strona umowy cesji wierzytelności dysponuje dokumentem umowy ramowej, porozumienia, które zgodnie z twierdzeniem pozwu były podstawą nabycia przez powoda wierzytelności względem pozwanego i które zostały załączone do pozwu. Powinien również dysponować wykazem wierzytelności będących przedmiotem cesji. Brak jest więc podstaw do zobowiązania podmiotu trzeciego jakim jest (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. do składania wyciągu z listy wierzytelności, czy też udzielania informacji, o które w uzasadnieniu pozwu wnosił powód.

Powód na potwierdzenie istnienia umowy pierwotnej pomiędzy pozwanym a (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. przedłożył wydruki: formularza informacyjnego (k.17v-20v), harmonogramu z dnia 21 listopada 2017 roku (k. 17), ramowej umowy pożyczki z dnia 21 listopada 2017 roku (k. 21-27). Nie przedłożył żadnych dowodów z których wynikałoby, że kwota pożyczki wskazana w uzasadnieniu pozwu została pozwanemu wypłacona. Zawieranie umowy pożyczki na odległość jest jedną z form zawierania umów i na zawarcie takiej umowy przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym wskazywał powód. Umowa pożyczki czy to zawierana w formie pisemnej przy jednoczesnej obecności obu stron, czy zawierana na odległość jest umową konsensualną dwustronnie zobowiązującą. O konsensualnym charakterze pożyczki przesądza fakt, że dochodzi ona do skutku przez samo porozumienie się stron. Obowiązek wydania przedmiotu pożyczki, jaki ciąży na pożyczkodawcy, jest konsekwencją uprzednio zawartego porozumienia w tej sprawie (zob. S. Grzybowski, Konstrukcja prawna umowy pożyczki a kredyt bankowy (w:) Studia z prawa zobowiązań, pod red. Z. Radwańskiego, Warszawa–Poznań 1979, s. 252). Obowiązki pożyczkodawcy do przeniesienia własności przedmiotu umowy na pożyczkobiorcę odpowiada obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie. Tak długo, jak długo przedmiot pożyczki nie zostanie wydany pożyczkobiorcy, tak długo nie może powstać

obowiązek jego zwrotu, obciążający pożyczkobiorcę. Takie ukształtowanie obowiązków stron umowy świadczy o tym, iż jest to umowa dwustronnie zobowiązująca.

W dokumencie umowy ramowej przewidziano, że pożyczkodawca wypłaca pożyczkę pożyczkobiorcy przelewając pożyczkę na rachunek pożyczkobiorcy od razu po wejściu w życie umowy pożyczki (pkt 11.3 umowy). Rachunkiem pożyczkobiorcy jest zaś, w rozumieniu umowy ramowej pożyczki, otwarty indywidualny rachunek bankowy na nazwisko pożyczkobiorcy prowadzony w dowolnym banku na terenie Polski, z którego dokonywana jest wpłata opłaty za rozpatrzenie wniosku i na który pożyczkodawca przelewa pożyczkę. Strona powodowa tymczasem nie przedłożyła żadnego dokumentu stanowiącego potwierdzenie wypłaty pożyczki opisywanej w uzasadnieniu pozwu. Nie udowodniła tym samym, że pozwany zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę pożyczki.

Zgodnie z ogólną normą wyrażoną w art. 3 k.p.c. to na stronach procesu ciąży obowiązek dokonywania czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, to strony zobowiązane są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. W obecnym kształcie procesu cywilnego ustawowo podkreślono jego kontradyktoryjny charakter, czego potwierdzeniem są regulacje zawarte w art. 232 k.p.c. oraz art. 6 k.c.. Ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania, to one są dysponentami toczącego się procesu i mają obowiązek przejawiać aktywność w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne. W rozpatrywanej sprawie to na powodzie ciąży obowiązek wykazania legitymacji procesowej czynnej, zasadności powództwa i wysokości dochodzonego roszczenia. To powód obowiązany być udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa tj. okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, miał obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda (wyrok SN z dnia 11 grudnia 2007 roku, II CSK 332/07). Tak więc to na powodzie spoczywa obowiązek dowodowy w zakresie potwierdzającym powództwo, istnienie roszczenia materialnoprawnego stanowiącego podstawę zgłoszonego w pozwie żądania. To powód formułując żądanie pozwu obowiązany był przedłożyć wszelkie dokumenty na potwierdzenie okoliczności, z których wywodzi dla siebie skutki prawne.

Powód nie przedłożył żadnego dokumentu, z którego wynikałoby że wierzytelność objęta pozwem przeszła na rzecz powoda, jak również nie udowodnił istnienia wierzytelności co do której zgłosił żądanie. Tymczasem skuteczne wywodzenie uprawnień z faktu nabycia wierzytelności na podstawie umowy cesji wymaga udowodnienia bez wątpliwości, że doszło do przelewu konkretnej wierzytelności. Wierzytelność, co do której nabywca rości sobie pretensje wobec dłużnika, musi być w sposób dostateczny oznaczona i udowodnione musi być przejście tejże wierzytelności na stronę powodową. Strona powodowa obowiązkowi temu nie sprostowała.

Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie wykazał, aby przysługiwała mu względem pozwanego wierzytelność dochodzona pozwem. Wobec braku dowodów na istnienie wierzytelności dochodzonej pozwem, a zwłaszcza dowodów wskazujących na dokonanie jej skutecznego przelewu, Sąd na podstawie art. 6 k.c. powództwo oddalił.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda,
3. przedłożyć za 14 dni lub z apelacją

S., 12 marca 2019 roku